

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, (hierna: de rechtbank) van 18 september 2009 in zaak
nr. 09/8490 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 februari 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 september 2009, verzonden op 22 september 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 oktober 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn tweede grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid ten aanzien van het standpunt dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) en dat het besluit in zoverre onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe heeft de rechtbank ten onrechte redengevend geacht dat hij geen standpunt heeft ingenomen met betrekking tot de vraag of de autoriteiten in Irak geen bescherming kunnen of willen bieden. De rechtbank heeft miskend dat aan de beantwoording van die vraag niet kon worden toegekomen, nu de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer is vermoord door een groepering als bedoeld in paragraaf C2/4.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), aldus de staatssecretaris.

2.1.1. Paragraaf C2/4.2.4 van de Vc 2000, voor zover hier van belang, vermeldt dat het traumatabeleid slechts toepasselijk is, indien de traumatiserende ervaringen als bedoeld in paragraaf C2/4.2.3 van de Vc 2000 zijn veroorzaakt van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden.

2.1.2. In het besluit van 12 februari 2009 heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, nu onbekend is door wie zijn broer is vermoord en de vreemdeling bovendien geen bescherming heeft gevraagd bij de autoriteiten.

2.1.3. Uit de uitspraak van de Afdeling van 25 maart 2002 in zaak nr. 200201046/1 (aangehecht ter voorlichting van partijen) volgt dat het, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, aan de vreemdeling is aannemelijk te maken dat de traumatiserende ervaring is veroorzaakt door een groepering als bedoeld in paragraaf C2/4.2.4 van de Vc 2000. De rechtbank heeft niet onderkend dat, nu de vreemdeling slechts een vermoeden heeft geuit over wie zijn broer heeft vermoord, hij daarmee niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit is gedaan door een groepering als hiervoor bedoeld en dat hij reeds daarom niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat voormeld besluit in zoverre onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en ontoereikend is gemotiveerd. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 12 februari 2009 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3. In beroep heeft de vreemdeling betoogd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Volgens de vreemdeling is het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak ten onrechte afgeschaft.

2.3.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 12 februari 2009 in het kader van het beroep van de vreemdeling op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op die grond. Hij heeft daarbij in aanmerking genomen dat bij brief van 12 september 2008 de Tweede Kamer der Staten-Generaal is bericht dat is besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak te beëindigen. Hij heeft er op gewezen dat in deze brief onder meer is vermeld dat uit het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2008 blijkt dat de veiligheidssituatie aan het verbeteren is en dat daarnaast uit onderzoek is gebleken dat naast het Verenigd Koninkrijk en Denemarken, ook Zweden geen speciaal beleid voert ten aanzien van Irak. De Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft op 9 oktober 2008 ingestemd met de voorgestelde beleidswijziging, die op 22 november 2008 is ingegaan. Volgens de staatssecretaris biedt het betoog van de vreemdeling geen aanleiding voor een ander oordeel.

2.3.2. Nu volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 19 augustus 2009 in zaak nr. 200900452/1/V2, www.raadvanstate.nl), aan de staatssecretaris een ruime beoordelingsvrijheid toekomt terzake van de vraag of aanleiding bestaat voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid, is er geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich op grond van hetgeen in 2.3.1. is

weergegeven niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. De beroepsgrond faalt.

2.4. Aan de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden inzake artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000, voor zover niet hierna besproken, komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.5. In beroep heeft de vreemdeling ten slotte, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse zaken van juni 2008, een notitie "Veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van Vluchtelingenwerk Nederland van oktober 2008, een brief van Amnesty International van 6 oktober 2008 en een rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 6 november 2008 betoogd dat hij, indien hij moet terugkeren naar Irak, in het bijzonder de provincie Bagdad, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn). De staatssecretaris heeft in het besluit onvoldoende gemotiveerd waarom hij geen geslaagd beroep kan doen op voormeld artikel, nu hij zich daarin niet heeft uitgelaten over de vraag of zich in Irak, in de provincie Bagdad, ten tijde voor hem van belang de uitzonderlijke situatie voordeed waartegen die bepaling bescherming beoogt te bieden, aldus de vreemdeling.

2.5.1. In het besluit heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat het beroep van de vreemdeling op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn faalt. Daartoe heeft hij redengevend geacht dat de beoordeling die hij verricht in het kader van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn overeenkomt met die welke hij in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 verricht. Nu de vreemdeling vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas geen geslaagd beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, kan hij reeds hierom evenmin een geslaagd beroep doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, aldus de staatssecretaris.

2.5.2. De rechtbank heeft in dit verband overwogen dat het besluit om de door de vreemdeling genoemde reden niet afdoende is gemotiveerd en onvoldoende zorgvuldig is voorbereid. Dat oordeel is in hoger beroep niet bestreden, zodat daarvan thans dient te worden uitgegaan. Hieruit volgt dat de beroepsgrond slaagt. Het beroep is gegrond. Het besluit van 12 februari

2009 dient wegens strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te worden vernietigd.

2.5.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 april 2009 in zaak nr. 200803001/1; www.raadvanstate.nl) dienen, ingeval een besluit wordt vernietigd, de mogelijkheden van finale beslechting van het geschil te worden onderzocht, waarbij onder meer aan de orde is of er aanleiding is om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten. Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 maart 2008 in zaak nr. 200705490/1; www.raadvanstate.nl), is voor het in stand laten van de rechtsgevolgen niet vereist dat nog slechts één beslissing mogelijk is. In een geval als het onderhavige, waarin een besluit is vernietigd omdat het onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd, kan er uit een oogpunt van proceseconomie aanleiding zijn om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten indien het bestuursorgaan vasthoudt aan zijn besluit en alsnog onderzoek verricht en het besluit voldoende motiveert en de andere partijen zich daarover in voldoende mate hebben kunnen uitlaten. Daarbij is beslissend of de inhoud van het vernietigde besluit na het alsnog verrichte onderzoek en de kenbaar gemaakte motivering de rechterlijke toets kan doorstaan.

2.5.4. In zijn verweerschrift bij de rechtbank heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling met de door hem overgelegde documenten niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Irak, in het bijzonder in de provincie Bagdad, het niveau van geweld zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De staatssecretaris vindt steun voor dit standpunt in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 20 januari 2009 (F.H. tegen Zweden, nr. 32621/06, JV 2009/74).

2.5.5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl) kan uit punt 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji (www.curia.europa.eu), gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) worden bestreken en laatstgenoemde bepaling -

gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, JV 2008/329) - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.5.6. In voormeld arrest van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en in Bagdad in het bijzonder niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de door de vreemdeling overgelegde stukken, in onderlinge samenhang bezien, blijkt niet dat sindsdien een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad heeft plaatsgevonden dat ten aanzien van de situatie in die provincie thans tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de staatssecretaris dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich ten tijde van belang in de provincie Bagdad de situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, en hij op die grond niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in rechte geen stand kan houden.

2.6. Nu de inhoud van het besluit van 12 februari 2009, gezien het vorenoverwogene, de rechterlijke toets kan doorstaan, ziet de Afdeling aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.7. De staatssecretaris, thans de minister van Justitie, dient op navolgende wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 18 september 2009 in zaak nr. 09/8490;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 12 februari 2009, kenmerk 0806.05.1422;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1081,00 (zegge: duizendeenentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

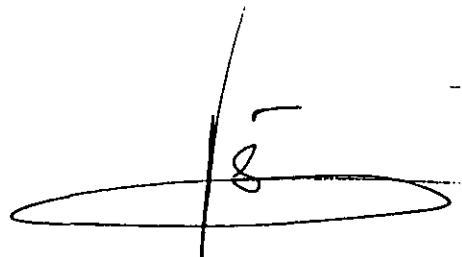
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juni 2010

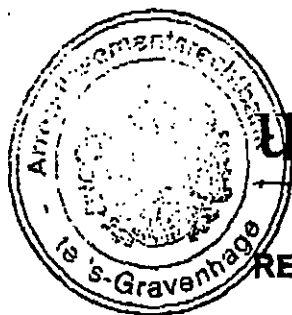
418-574.

Verzonden: 4 juni 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Rechtbank

Zaaknummer: Awb 09/8490

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van gestelde Iraakse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. K.J. Meijer, advocaat te St. Annaparochie,
en

Indicatie	6806 051422		Zusatz
Registratie			
UAD of bescheiden			
Erster			
Indicatie ontvangst datum	23 SEP 2009		
Registratie in	naam mow	TB	
indus	datum	23-09	unit 332
invoer	naam mow		
controle	datum		unit 24/8/09

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. H. Oude Lenferink, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Op 5 juni 2008 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 12 februari 2009 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Op 11 maart 2009 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld. Op 9 april 2009 zijn de gronden van beroep ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 18 augustus 2009. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen.

Feiten en standpunten van partijen

2.1 Eiser heeft het volgende aan zijn asielrelaas ten grondslag gelegd. In mei 2006 heeft eisers familie thuis een dreigbrief ontvangen. In die brief stond dat de familie, die behoort tot de Sji'ieten, hun woning in Bagdad, in Soennitisch gebied, moesten verlaten, hetgeen zij hebben gedaan. Op 2 juli 2006 is eisers broer ontvoerd. Na de betaling van losgeld is hij vrijgelaten. In het familiebedrijf werd een tweede dreigbrief ontvangen, gericht tot het bedrijf. In deze brief werd geëist dat het bedrijf zou stoppen met het leveren van goederen en diensten aan de Amerikanen. Op 25 september 2007, zo'n 5 à 6 maanden later, is een andere broer van eiser, ontvoerd en later vermoord. Na de ontvoering werd tweemaal telefonisch losgeld geëist en werd verwezen naar de diensten die het bedrijf aan de Amerikanen verleende. De familie heeft geen losgeld betaald omdat het bedrag te hoog was. Eiser vreest bij terugkeer tevens te worden ontvoerd en vermoord.

2.2 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel. Verweerder heeft geoordeeld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, omdat hij toerekenbaar onvoldoende reisdocumenten heeft overgelegd. Voorts heeft eiser geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de reis afgelegd. Hoewel verweerder uitgaat van de geloofwaardigheid van de door eiser gestelde feiten met betrekking tot de dreigbrieven, de ontvoeringen en de moord van wordt de vrees van eiser dat ook hij zal worden ontvoerd en vermoord niet reëel geacht. Gelet op het feit dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat en eiser om die reden geen vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag is en er geen concrete aanknopingspunten zijn dat eiser bij terugkeer dient te vrezen voor een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) kan een beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 niet slagen. Een beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 stuit af op het feit dat niet aannemelijk is dat de ontvoering en moord zijn begaan door een bepaalde groepering en op het feit dat eiser de bescherming van de autoriteiten niet heeft ingeroepen. Een beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kan niet slagen nu het categoriaal beleid is afgeschaft. Voorts zijn er geen omstandigheden aannemelijk geworden die inwilliging van de aanvraag op basis van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000 rechtvaardigen. Een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 (de Definitierichtlijn) stuit af op het feit dat de bescherming die deze bepaling biedt tevens valt onder de bescherming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, zodat een separate toetsing aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet nodig is.

2.3 Eiser heeft aangevoerd dat het feit dat hij geen paspoort en andere reisdocumenten heeft overgelegd onvoldoende is om op voorhand afbreuk te doen aan zijn asielrelaas. Eiser heeft immers wel een aantal andere documenten overgelegd: eisers identiteit kan worden vastgesteld aan de hand van de overgelegde identiteitskaart en nationaliteitsverklaring. Dat eiser zijn paspoort heeft verscheurd is derhalve niet doorslaggevend. Dit is te meer het geval nu eiser het paspoort heeft vernietigd om misbruik ervan door de reisagent te voorkomen. Aangezien eiser per vrachtwagen naar Nederland is gereisd, is het daarnaast onredelijk om overlegging van bewijsstukken van deze reis te verlangen. Eiser betwist dat hij onvoldoende uitgebreid over de reis heeft verklaard ook al is hij niet in staat geweest om te noemen langs

welke landen en plaatsen de reis heeft geleid.

De vrees voor vervolging die eiser verbindt aan de omstandigheden dat eisers broers zijn ontvoerd en ... tevens is gedood, is wel degelijk geloofwaardig. Niet valt in te zien waarom eiser niet het volgende slachtoffer zou zijn. Dit geldt ook indien ervan uit zou moeten worden gegaan dat de ontvoeringen slechts waren ingegeven door geldelijk gewin. Het enkele feit dat eiser enkele maanden heeft gewacht met zijn vertrek, wil daarnaast niet zeggen dat het gevaar was geweken. Eiser heeft voorts de hulp van de autoriteiten niet ingeroepen nu deze geen bescherming kunnen bieden tegen onbekende groeperingen.

Eiser is derhalve vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat hij met succes een beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Daarnaast kan eiser een beroep doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Bij terugkeer naar Irak dreigt het gevaar om te worden ontvoerd en gedood, een gevaar waartegen geen effectieve bescherming is in te roepen. Dat er vele ontvoeringen plaatsvinden en de politie ineffectief is, wordt bevestigd door het ambtsbericht van 27 juni 2008. Vanwege zijn werkzaamheden voor de Amerikanen behoort eiser voorts tot de categorie 'personen werkzaam in risicoberoepen'.

Nu eisers broer is vermoord en eiser binnen zes maanden nadien Irak heeft verlaten, is tevens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van toepassing.

Voorts is het categoriale beleid ten onrechte afgeschaft, zodat eiser ook met goed gevolg een beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

Eiser wordt voorts beschermd door artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn: er is in Centraal-Irak sprake van een binnenlands gewapend conflict als in dit artikel bedoeld.

Eiser verwijst hiervoor naar het ambtsbericht van 27 juni 2008, de brief van Amnesty International (AI) van 6 oktober 2008 en de notitie van Vluchtelingenwerk (VWN) van oktober 2008.

Beoordeling van het beroep

2.4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling:

- a) die verdragsvluchteling is;
- b) die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c) van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.5 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet

Zaaknummers: Awb 09/8490

blad 4

aan hem is toe te rekenen.

2.6 Niet in geschil is dat eiser ter staving van zijn aanvraag geen reispapieren heeft overgelegd. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dit aan eiser is toe te rekenen.

Eiser heeft zijn vliegticket en treinkaartje weggegooid en hij heeft zijn paspoort vernietigd. Er is geen omstandigheid aannemelijk geworden op grond waarvan dit hem niet kan worden toegerekend. Ook het feit dat eiser zijn paspoort heeft vernietigd om misbruik ervan door de reisagent te voorkomen, kan, gelet op de uitspraak van de ABRS van 8 oktober 2002 (200204720), niet tot een ander oordeel leiden; dat eiser afhankelijk was van een reisagent doet niet af aan zijn eigen verantwoordelijkheid om zijn asielaanvraag met stukken te onderbouwen. Dit zou anders kunnen zijn indien eiser onder dwang zijn documenten aan zijn reisagent zou hebben afgegeven. Dit is echter niet aannemelijk geworden. Gelet op de uitspraak van de ABRS van 8 april 2008 (LJN: BC9690) kan de aanwezigheid van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over de reis, niet tot een ander oordeel leiden.

2.7 Voor zover eiser betoogt dat verweerder in redelijkheid niet de overlegging van reisdocumenten kan verlangen nu eiser wel een aantal andere documenten heeft overgelegd, kan dit betoog niet slagen. Immers, deze omstandigheid doet niet af aan het feit dat verweerder in overeenstemming met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 bij het onderzoek naar de aanvraag mede de omstandigheid betreft dat de vreemdeling toerekenbaar geen voor de beoordeling noodzakelijke documenten overlegt en dat eiser deze documenten niet bij de aanvraag heeft overgelegd of kort nadien heeft laten opsturen.

2.8 In het licht van het voorgaande dient, volgens het door verweerder op grond van artikel 31 Vw 2000 gevoerde beleid, het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Zoals onder meer is overwogen in de uitspraak van de ABRS van 25 oktober 2007 (LJN: BB7199) dient niet alleen van de door de vreemdeling aangedragen feiten maar ook van de door hem aan de feiten ontleende vermoedens positieve overtuigingskracht uit te gaan. Gezien de uitspraak van de ABRS van 21 juli 2009 (LJN: BJ3621) gaat de rechtbank ervan uit dat het hier gaat om de vermoedens die deel uitmaken van de gebeurtenissen die volgens het asielrelaas hebben plaatsgevonden.

2.9 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat niet wordt getwijfeld aan de door eiser gestelde feiten met betrekking tot de dreigbrieven, de ontvoering van eisers beide broers en de moord van [naam], maar dat het door eiser aan deze feiten ontleende vermoeden dat ook hij zal worden ontvoerd en gedood niet geloofwaardig wordt geacht. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Niet in geschil is dat bij de ontvoering van eisers broers [naam] en [naam] losgeld werd geëist, dat [naam] na de betaling van losgeld is vrijgelaten, terwijl [naam] toen geen losgeld werd betaald, is gedood. Aan deze omstandigheden kan in redelijkheid de conclusie worden verbonden dat de ontvoeringen zijn ingegeven door geldelijk gewin en niet zijn ingegeven vanwege de werkzaamheden die het familiebedrijf voor de Amerikanen heeft verricht.

Het gevaar om vanwege financieel gewin te worden ontvoerd is in Irak een gevaar dat in beginsel iedere – cnigszins gefortuneerde – burger kan treffen. De enkele omstandigheid dat

eisers broers zijn ontvoerd en is vermoord, is dan ook onvoldoende geïndividualiseerd om aan te nemen dat ook eiser het slachtoffer zal worden van ontvoering en moord.

Gelet hierop heeft verweerder op goede gronden het standpunt ingenomen dat eiser onvoldoende geïndividualiseerde omstandigheden heeft aangevoerd om aan te nemen dat er gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er reëel risico voor schending van artikel 3 van het EVRM bestaat indien eiser naar Irak terugkeert. Dit is te meer het geval nu niet in geschil is dat eiser in de maanden tussen de dood van zijn broer en zijn vertrek geen problemen heeft ondervonden.

2.10 Eisers stelling dat hij in Irak werkzaam was in een risicoberoep in de zin van paragraaf C24/11.3.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) kan niet tot een ander oordeel leiden. Immers, ook indien deze stelling juist is, dient er sprake te zijn van bovenbedoelde gegronde vrees of reëel risico, welke, zoals reeds is overwogen, ontbreekt.

2.11 Ten aanzien van eisers beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn wordt het volgende overwogen.

Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn wordt in de Definitierichtlijn verstaan onder "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar zij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Volgens artikel 15 van de Definitierichtlijn bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens artikel 18 van de Definitierichtlijn verlenen lidstaten de subsidiaire-beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.12 In haar uitspraak van 25 mei 2009 (zaaknummer 200702174/2), rechtsoverweging 2.3.8, heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) onder verwijzing naar de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ EG) van 17 februari 2009 ten aanzien van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn het volgende overwogen:

"Uit rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40, leidt de Afdeling af dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige

Zaaknummers: Awb 09/8490

blad 6

bedreiging. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in voormeld hangende de prejudiciële procedure gewezen arrest van 17 juli 2008, welk arrest het Hof onder bovenvermelde rechtsoverweging 44 expliciet aanhaalt - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn."

2.13 Voor een succesvol beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is het, blijkens bovengenoemde uitspraak, niet noodzakelijk dat, zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft overwogen, het individuele asielrelaas van de vreemdeling geloofwaardig wordt bevonden. Wel noodzakelijk is dat zijn herkomst geloofwaardig is. Aangezien niet in geschil is dat eiser uit afkomstig is, is het enkele feit dat verweerder eisers relaas in redelijkheid ongeloofwaardig kan achten dan ook geen grond om te oordelen dat eisers beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet kan slagen.

2.14 Partijen verschillen van standpunt over de vraag of zich in Centraal-Irak een uitzonderlijke situatie als bedoeld in bovenaangehaalde uitspraak voordoet, waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze gebieden louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Eiser heeft zijn standpunt dienaangaande onderbouwd met een verwijzing naar het ambtsbericht van 27 juni 2008, de brief van AI van 6 oktober 2008 en de notitie van VWN van oktober 2008. Bij zienswijze heeft hij de genoemde stukken overgelegd. De notitie van VWN vermeldt onder meer: *"Behalve dat de geconstateerde verbetering tekort schiet is het zeer de vraag of deze beklift en zich verder zal ontwikkelen. (...) Verschillende bronnen geven aan dat er grote risico's zijn voor de toekomstige veiligheidssituatie ondanks een aantal schijnbaar gunstige politieke strategische ontwikkelingen. Bagdad blijft een zeer gewelddadige stad. (...) Volgens de UNHCR bleef de provincie Bagdad het meest gewelddadige gebied in Irak."* De brief van AI van 6 oktober 2008 vermeldt onder meer: *"Aangaande de eerste indicator merkt u op dat u op basis van het ambtsbericht van juni 2008 constateert dat de veiligheidssituatie in Irak aan het verbeteren is. (...) Zelfs hebben wij in het ambtsbericht niet kunnen lezen dat de situatie aan het verbeteren is. Op grond van de informatie in het ambtsbericht maar ook op grond van de informatie over de situatie na het verschijnen van het ambtsbericht in juni 2008 concludeert Amnesty International dat het geweld in Irak nog steeds zeer ernstig en wijdverspreid is."*

2.15 Noch uit het voornemen, noch uit het besluit blijkt dat is onderzocht of zich in Centraal-Irak feitelijk de uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordoet. Evenmin is in het besluit ingegaan op de door eiser in dit verband bij zienswijze overgelegde stukken. Pas bij verweerschrift heeft verweerder dienaangaande een standpunt ingenomen, waarbij slechts is aangegeven dat eiser op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat in Centraal-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Gelet op het gemotiveerde en onderbouwde standpunt dat eiser heeft ingenomen en de inhoud van de overgelegde stukken, is de rechtbank van oordeel dat verweerder hiermee onvoldoende heeft gemotiveerd dat in februari 2009 in Centraal-Irak geen sprake was van

Zaaknummers: Awb 09/8490

blad 7

een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, waarin eiser geen individuele kenmerken aannemelijk zou hoeven maken. Op grond van het bovenstaande is het besluit genomen in strijd met artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Algemene Wet Bestuursrecht (Awb).

2.16 Terzake het beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, wordt als volgt overwogen.

Volgens het vaste beleid van verweerder zoals dat is neergelegd in paragraaf C3/4.2.4 van de Vo 2000 moet voor een geslaagd beroep op het traumatabeleid aannemelijk zijn dat de betreffende handelingen van overheidswege zijn verricht, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of niet willens is bescherming te bieden.

Ten aanzien van deze laatste situatie, welke door eiser wordt ingeroepen, volgt uit de jurisprudentie van de ABRS dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen verweerder dient te onderzoeken of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Uit de uitspraak van de ABRS van 5 augustus 2008 (JV 2008/341) volgt dat eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord de vraag aan de orde kan komen of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

Het is derhalve aan verweerder om gemotiveerd aan te geven op welke gronden wordt aangenomen dat in Irak de bescherming van de autoriteiten kan worden verkregen, alvorens kan worden toegekomen aan de vraag of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij die bescherming niet kan krijgen.

Niet is gebleken dat verweerder bovengenoemd onderzoek heeft verricht. Verweerder heeft zich immers slechts op het standpunt gesteld dat eiser zich niet voor bescherming tot de autoriteiten heeft gewend en dat eiser onvoldoende individuele omstandigheden heeft aangevoerd om het inroepen van bescherming door de autoriteiten in zijn geval gevaarlijk of bij voorbaat zinloos te achten. Hiermee heeft verweerder miskend dat het aan hem is om eerst de algemene situatie dienaangaande in Irak te onderzoeken en daarover een standpunt in te nemen.

Ook op dit punt is het besluit in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb.

2.17 Het bovenstaande brengt mee dat het beroep gegrond zal worden verklaard en dat het besluit van 12 februari 2009 zal worden vernietigd. Verweerder dient opnieuw op eisers aanvraag te beslissen met inachtneming van het voorgaande.

2.18 Gelet hierop komt de rechtbank niet toe aan de beoordeling van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, van de Vw 2000, zodat rechtbank de behandeling van de grieven die hierop zien achterwege zal laten.

2.19 Gelet op het bovenstaande ziet de rechtbank aanleiding om verweerder in de proceskosten te veroordelen. Het bedrag van de te vergoeden proceskosten zal worden bepaald op € 644,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting).

Zaaknummers: Awb 09/8490

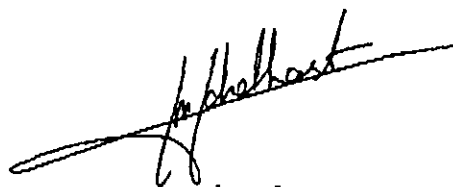
blad 8

3 Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit van 12 februari 2009;
- bepaalt dat verweerder opnieuw dient te beslissen op eisers aanvraag met inachtneming van het in deze uitspraak overwogene;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van € 644, -.

Aldus gegeven door mr. S.M. Schothorst en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. van der Wal als griffier op 18 september 2009.

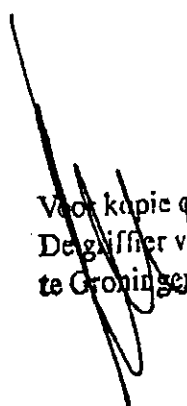

de griffier is buiten staat te tekenen

de rechter

Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: **22 SEP 2009**

Voor kopie conform
De griffier van de rechtbank
te Groningen

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 40052, 8004 DG Zwolle

Telefoon 038 4691485
Fax 038 460 9152/9153Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
mr. E. Gerssen
038 - 888 6206
20 oktober 2009
0806.05.1422

2

1 hoger beroep Staatssecretaris van Justitie **alsmede verzoek om een
voorlopige voorziening /**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 OKT 2009	
ZAAKNR.	200908052
AAN:	P.W. de Bruijn
BEHANDELD: SD	PAR:

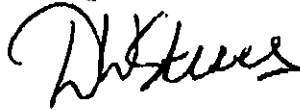
Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 18 september 2009, verzonden op 22 september 2009, met kenmerk Awb 09/8490.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatsecretaris gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Staatsecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatsecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Staatsecretaris bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Staatsecretaris geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Staatsecretaris het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalistiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'D.W. Stevens', written in a cursive style.

mr. D.W. Stevens, senior proccsvertegenwoordiger

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 OKT 2009	
ZAACNR	200908052
AAN:	P.W. de Bont
BEHANDELD: BE.	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. D.W. Stevens
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen
van 18 september 2009
met kenmerk 09/8490

Inzake:

met IND-kenmerk 0806.05.1422
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. K.J. Meijer
advocaat te (9076 RS) Sint Annaparochie, aan de Van Harenstraat 3

Procesvertegenwoordiging
Zwolle
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

mr. E. Gerssen
038 - 888 6260

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 18 september 2009, verzonden op 22 september 2009, met kenmerk Awb 09/8490 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 12 februari 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 5 juni 2008 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (hierna: Vw) ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 12 februari 2009 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.15 op blad 6, doorlopend op blad 7 van de bestreden uitspraak:

"Noch uit het voornemen, noch uit het besluit blijkt dat is onderzocht of zich in Centraal-Irak feitelijk de uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordoet. Evenmin is in het besluit ingegaan op de door eiser in dit verband bij zienswijze overgelegde stukken. Pas bij verweerschrift heeft verweerder dienaangaande een standpunt ingenomen, waarbij slechts is aangegeven dat eiser op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat in Centraal-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

Gelet op het gemotiveerde en onderbouwde standpunt dat eiser heeft ingenomen en de inhoud van de overgelegde stukken, is de rechtbank van oordeel dat verweerder hiermee onvoldoende heeft gemotiveerd dat in februari 2009 in Centraal-Irak geen sprake was van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, waarin eiser geen individuele kenmerken aannemelijk zou hoeven maken. Op grond van het bovenstaande is het besluit genomen in strijd met artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Algemene Wet Bestuursrecht (Awb)."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.16 op blad 7 van de bestreden uitspraak:

"(.....) Het is derhalve aan verweerder om gemotiveerd aan te geven op welke gronden wordt aangenomen dat in Irak de bescherming van de autoriteiten kan worden verkregen, alvorens kan worden toegekomen aan de vraag of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij die bescherming niet kan krijgen.

Niet is gebleken dat verweerder bovengenoemd onderzoek heeft verricht. Verweerder heeft zich immers slechts op het standpunt gesteld dat eiser zich niet voor bescherming tot de autoriteiten heeft gewend en dat eiser onvoldoende individuele omstandigheden heeft aangevoerd om het inroepen van bescherming door de autoriteiten in zijn geval gevaarlijk of bij voorbaat zinloos te achten. Hiermee heeft verweerder miskend dat het aan hem is om eerst de algemene situatie dienaangaande in Irak te onderzoeken en daarna een standpunt in te nemen.

Ook op dit punt is het besluit in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb."

- 3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.17 en 2.19 op eveneens blad 7. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 Hoewel de Staatssecretaris in de bestreden beschikking en in de zienswijze genoemde publicatie van Vluchtelingenwerk Nederland van oktober 2008 en Amnesty International van 6 oktober 2008 als zodanig niet uitdrukkelijk heeft benoemd, heeft de Staatssecretaris in dat besluit wel gemotiveerd geoordeeld dat verweerder geen geslaagd beroep op artikel 29, eerste lid aanhef en onder b van de Vw kan doen. In dat verband heeft de Staatssecretaris voorts nog opgemerkt dat:

"Met de toetsing zoals die hiervoor in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 is verricht is dus ook reeds aan artikel 15c getoetst. Gelet hierop kan het separate beroep artikel 15c niet slagen."

- 4.2 De Staatssecretaris in zijn verweerschrift van 25 mei 2009 onder 3.17 het besluit evenwel nader toegelicht. Naar het oordeel van de Staatssecretaris had de rechtbank in de omstandigheid dat in de bestreden beschikking niet (afdoende) gemotiveerd is ingegaan op de hiervoor genoemde publicaties, juist ook gelet op die toelichting in het verweerschrift en met het oog op een finale beslechting van het geschil, grond moeten zien om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit van 12 februari 2009 in stand te laten. Hiertoe acht de Staatssecretaris het volgende redengevend.
- 4.3 In de bestreden beschikking is uitvoerig gemotiveerd dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt - mede gelet op de algehele situatie in zijn land van herkomst - dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In dit licht is, zoals ook in het besluit is opgemerkt, evenmin aanleiding om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15c van de richtlijn 2004/83/ EG (hierna: Richtlijn) loopt. Ook uw Afdeling heeft in de bestendige jurisprudentie dienaangaande aangegeven dat de toelatingsgrond van artikel 29, eerste lid, onder b van de Vw alle situaties omvat die zijn beschreven in artikel 15 van de Richtlijn. Met de toetsing

zoals die hiervoor in het kader van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw is verricht is dus ook reeds aan artikel 15c van de Richtlijn getoetst. Gelet hierop kan, zoals hiervoor onder 4.1 reeds is weergegeven, het separate beroep op artikel 15c van de Richtlijn niet slagen. Hierbij is tevens van belang dat verweerder met de overgelegde publicaties niet aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie in zijn land van herkomst dan wel het gebied waaruit hij afkomstig is omschreven kan worden als een situatie waarbij de mate van willekeurige in het aan de gang zijnde gewapende conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat betrokkene bij terugkeer louter door diens aanwezigheid aldaar al een reëel risico zou lopen op de in artikel 15c van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

- 4.4 Hiertoe heeft de Staatssecretaris in het verweerschrift van 25 mei 2009 met recht ook verwezen naar de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 20 januari 2009 (JV 2009/74), waarin het EHRM in rechtsoverweging 90 en volgende als volgt heeft geoordeeld:

"It further notes that a general situation of violence will not normally in itself entail a violation of Article 3 in the event of an expulsion (see H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 41, Reports of Judgments and Decisions 1997 (II)). However, the Court has never excluded the possibility that the general situation of violence in a country of destination may be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see NA v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 115, 17 July 2008).

In the present case, the Court recognises the problematic security situation in Iraq. However, it notes that the situation has improved over the last year which is demonstrated, inter alia, through the progressive relinquishment of security responsibility over Iraqi provinces from US forces to Iraqi forces, the indefinite cease-fire declared by the Madhi Army in August 2008, a significant decrease in civilian deaths and the fact that some Iraqis are voluntarily starting to return to their homes, encouraged by the Iraqi Government's financial incentives and subsidy programme. Although the Court is aware that the UNHCR, UN and IOM recommend that countries refrain from forcibly returning refugees to Iraq, they have stated that they are committed to providing assistance to those who return. Moreover, the Court observes that their recommendations are partly based on the security situation and partly due to practical problems for returnees such as shelter, health care and property restitution.

In this connection, the Court stresses that it attaches importance to information contained in recent reports from independent international human rights organisations or governmental sources (see, among others, Saadi v. Italy, cited above, § 131). However, its own assessment of the general situation in the country of destination is carried out only to determine whether there would be a violation of Article 3 if the applicant were to be returned to that country. Consequently, where reports are focused on general socio-economic and humanitarian conditions, the Court has been inclined to accord less weight to them, since such conditions do not necessarily have a bearing on the question of a real risk

to an individual applicant of ill-treatment within the meaning of Article 3 (see *NA v. the United Kingdom*, cited above, § 122).

Hence, in the present case, the Court concludes that whilst the general situation in Iraq, and in Baghdad, is insecure and problematic, it is not so serious as to cause, by itself, a violation of Article 3 of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court therefore has to establish whether the applicant's personal situation is such that his return to Iraq would contravene Articles 2 or 3 of the Convention."

- 4.5 In aanmerking genomen dat, ook gelet op voormelde jurisprudentie van het EHRM, slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen - het moet gaan om "the most extreme cases of general violence" - is de Staatssecretaris van oordeel dat verweerder met de verwijzing naar voormelde rapporten, mede in het licht van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van juni 2008 niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze situatie zo uitzonderlijk en ernstig is dat terugkeer naar dit gebied al een reëel risico op een behandeling in strijd is met artikel 3 EVRM met zich mee brengt.

- 4.6 Ook uw Afdeling heeft inmiddels in een uitspraak van 27 juli 2009 (200902294/1; www.raadvanstate.nl) hierover goordeeld. In rechtsoverweging 2.3.2 is in dat verband het volgende overwogen:

"Voormeld ambtsbericht bevat geen informatie die grond biedt voor het oordeel dat de mate van willekeurig geweld in het kader van het door de vreemdeling gestelde gewapend conflict in Irak (en tijds hier van belang dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige bedreiging als vorenbedoeld. De staatssecretaris heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in Irak de situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, zodat hij op die grond geen aanspraak op bescherming kan ontlenen aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000."

Zie ook: AbfS van 13 juli 2009, 200903237/1, onder 2.5 en volgende (www.raadvanstate.nl).

- 4.7 De Staatssecretaris heeft in beroep vastgehouden aan zijn standpunt in de bestreden beschikking van 12 februari 2009. Met de toelichting in het verweerschrift van 25 mei 2009 heeft hij alsnog een voldoende kenbare en draagkrachtige motivering aan dat besluit gegeven. Ook verweerder heeft zich naar aanleiding van die toelichting hierover in voldoende mate kunnen uitlaten. Ook gelet op hetgeen hiervoor ter toelichting op de grief is betoogd, is de Staatssecretaris van oordeel dat de inhoud van het vernietigde besluit met de alsnog kenbaar gemaakte motivering de rechterlijk toets kan doorstaan. Gelet op dit alles had de rechtbank met toepassing van artikel 8:72, derde lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), dienen te bepalen dat de rechtgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

Vgl: AbfS van 6 april 2009, 200803001/1 onder 2.2.1 (www.raadvanstate.nl)

Ad grief 2

- 4.8 Op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw kan een verblijfsvergunning voor bepaald tijd worden verleend aan een vreemdeling, van wie naar het oordeel van de Staatssecretaris op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houdend met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst.
- 4.9 In het bestreden besluit van 12 februari 2009 heeft de Staatssecretaris de gewelddadige dood van de broer van verweerder als zodanig geloofwaardig bevonden. Deze gewelddadige dood wordt als een traumatiserende ervaring, als bedoeld in paragraaf C2/4.2.3 onder a van de Vreemdelingencirculaire (hierna: Vc) beschouwd. Echter, hierbij is tevens van belang dat de handelingen (lees: de gewelddadige dood) moet zijn verricht van overheidsweg, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden.
- 4.10 In dit verband zij ook gewezen op paragraaf C2/4.2.1 van de Vc, waarin is weergegeven.

"Het traumabeleid beoogt bescherming te bieden aan vreemdelingen die zijn geconfronteerd met een gebeurtenis waarvan wordt aangenomen dat die als traumatiserend wordt ervaren, terwijl als gevolg van de situatie in het land van herkomst kan worden aangenomen dat daders van deze mensenrechtenschendingen in het land van herkomst ongestraft blijven. In dat geval kan van de vreemdeling niet gevergd worden terug te keren naar het land van herkomst. Daarmee beschermt het traumabeleid de vreemdeling tegen de confrontatie met de ongestraft gebleven daders."

- 4.11 Voorstaande brengt dus met zich mee dat in casu verweerder aannemelijk dient te maken dat de personen die de traumatische ervaringen hebben veroorzaakt, tot de in het beleid vermelde categorie personen behoren. Indien zij hier niet toe behoren, faalt het beroep op het traumabeleid. Dat niet valt uit te sluiten dat de personen die de traumatische ervaringen hebben veroorzaakt, behoren tot de categorie personen die is vermeld in paragraaf C2/4.2.4 van de Vc, is eveneens onvoldoende voor een geslaagd beroep op het traumabeleid. Dit, nu uit artikel 31, eerste lid, van de Vw volgt dat de vreemdeling de aan de aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de Staatssecretaris aannemelijk moet maken.

Zie ook: AbRS van 25 maart 2002, 200201046/1, onder 2.3 en volgende (JV 2002/151);

AbRS van 15 oktober 2003, 200304483/1, onder 2.4.1 (JV 2003/541).

- 4.12 In het voornemen van 18 december 2008 heeft de Staatssecretaris primair vastgesteld dat het onbekend is door wie de broer van verweerder is vermoord. Voorts is in het bestreden besluit van 12 februari 2009 op pagina 4, naar aanleiding van de stelling in de zienswijze van 19 januari 2009¹,

¹ "Tot voorlopig slot zij nog opgemerkt dat, hoewel onbekend is door wie zijn broers zijn ontvoerd en/of vermoord, dit hoogstwaarschijnlijk is gebeurd door een (militante) groepering die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of in het land van herkomst of een

nugmaals primair geoordeeld dat, nu verweerder slechts vermoedt wie zijn broer vermoord heeft, een beroep op artikel 29, eerste lid aanhef en onder c van de Vw niet slaagt. Aan de beantwoording van de vraag of verweerder in het land van herkomst bescherming kan krijgen, komt de Staatssecretaris derhalve niet toe, reeds omdat verweerder niet weet door wie zijn broer is vermoord.

- 4.13 Dit heeft de rechtbank in de aangevallen overweging miskend. Ten onrechte heeft de rechtbank onder wijzing naar de uitspraak van uw Afdeling van 5 augustus 2008 dan ook geoordeeld dat het aan de Staatssecretaris is om gemotiveerd aan te geven op welke gronden wordt aangenomen dat in Irak de bescherming van de autoriteiten kan worden verkregen, alvorens kan worden toegekomen aan de vraag of elser aannemelijk heeft gemaakt dat hij die bescherming niet kan krijgen.
- 4.14 Waar de rechtbank in dat verband nog overweegt dat de Staatssecretaris zich enkel en alleen op het standpunt heeft gesteld dat verweerder zich niet voor bescherming tot de autoriteiten heeft gewend en dat eiser onvoldoende individuele omstandigheden heeft aangevoerd om het invoeren van bescherming door de autoriteiten in zijn geval gevaarlijk of bij voorbaat zinloos te achten, miskent de rechtbank de strekking van de hiervoor weergegeven overweging in het bestreden besluit, zoals ook toegelicht in het verweerschrift onder 3.14.
- 4.15 De rechtbank had dienen te oordelen dat de Staatssecretaris in redelijk heeft geoordeeld dat reeds nu verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat de broer van verweerder is vermoord door een (militante) groepering, hij reeds hierom geen aanspraak op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 29, eerste lid aanhef en onder c, van de Vw. Aan de beantwoording van de vraag of de autoriteiten in het land van herkomst geen bescherming kunnen of willen bieden kon niet worden toegekomen.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak, gegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 12 februari 2009 ingestelde beroep en te bepalen dat de rechtgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven.

Zwolle, 20 oktober 2009

Gemachtigde

mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 888 6784
telefax 038 888 6557/6558

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 13 februari 2002 in het geding tussen:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

(hierna: de vreemdelingen)

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 1 februari 2002 heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 13 februari 2002, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard en die besluiten vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 februari 2002, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 maart 2002 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 maart 2002, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. A. Venekamp, ambtenaar in dienst van het ministerie, en de vreemdelingen, vertegenwoordigd door mr. T. Arts, werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te Arnhem, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de staatssecretaris aannemelijk te maken.

2.2. Grief 1 richt zich tegen de overweging van de rechtbank dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat louter jaloezie een rol heeft gespeeld bij de door de vreemdelingen gestelde problemen. Volgens de staatssecretaris miskent de rechtbank aldus dat etnische aspecten wel degelijk zijn betrokken bij de beoordelingen van de aanvragen.

2.2.1. Deze grief slaagt. In de besluiten van 1 februari 2002 heeft de staatssecretaris, na de overweging dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat een direct verband bestaat tussen de gestelde gebeurtenissen en hun afkomst, gemotiveerd uiteengezet dat en waarom de vreemdelingen evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat hogere autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn geweest hen te helpen bij de gestelde problemen. Inzake de gestelde discriminatie heeft de staatssecretaris uiteengezet dat en waarom deze niet van dien aard is, dat de vreemdelingen

daardoor ernstig beperkt zijn in hun bestaansmogelijkheden. De rechtbank heeft derhalve miskend dat de door de vreemdelingen gestelde etnische aspecten door de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvragen van de vreemdelingen zijn betrokken. Haar oordeel berust aldus op een onjuiste lezing van de bij haar bestreden besluiten.

2.2.2. Er is voorts geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hogere autoriteiten in het land van herkomst niet bereid of in staat zouden zijn geweest om hen te helpen, indien zij daarom zouden hebben verzocht. Dat de politierechercheurs volgens de vreemdelingen niet van plan waren actie te ondernemen, leidt niet tot dit oordeel, nu de staatssecretaris dezen terecht niet als hogere autoriteit aanmerkt. Dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 15 augustus 2001 niet zou blijken, welke maatregelen de hogere autoriteiten zouden treffen, leidt, wat daar overigens van zij, evenmin tot dat oordeel, reeds nu de vreemdelingen zich naar hun zeggen niet tot een dergelijke autoriteit hebben gewend.

2.3. Grief 2 richt zich tegen de aan de gegrondverklaring van het beroep mede ten grondslag liggende overweging dat blijkens de verklaringen van de desbetreffende vreemdeling niet valt uit te sluiten dat haar verkrachters tot de politie behoorden, danwel door de politie tot hun daad werden aangezet.

2.3.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan aan een vreemdeling een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden verleend, van wie naar het oordeel van de Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

De wijze waarop de staatssecretaris van deze bevoegdheid gebruik maakt, is uiteengezet in paragraaf C1/4.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Blijkens de desbetreffende passages is het zogenoemde traumatabeleid slechts toepasselijk, indien de traumatiserende ervaringen zijn veroorzaakt van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden.

2.3.2. De staatssecretaris betoogt terecht dat, anders dan de rechtbank overweegt, niet bepalend is of niet valt uit te sluiten dat de verkrachters tot de politie behoorden of tot hun daad door de politie werden aangezet, maar of de vreemdeling de aan de aanvraag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt, als bedoeld in voormeld artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000.

2.3.3. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar verkrachters tot de politie behoorden of in opdracht van de politie hebben

gehandeld. Haar verklaring dat deze mannen op de hoogte waren van de door haar echtgenoot gedane aangiften, is daarvoor onvoldoende. Grief 2 slaagt evenzeer.

2.4. Hetgeen onder 3 is aangevoerd, richt zich niet tegen enig onderdeel van de aangevallen uitspraak. Mitsdien is geen sprake van een grief, als bedoeld in artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000.

2.5. Grief 4 klaagt dat in de uitspraak niet is vermeld, welke geschreven of ongeschreven rechtsregel of welk algemeen rechtsbeginsel geschonden wordt geoordeeld.

2.5.1. Ingevolge artikel 8:77, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) wordt, indien de uitspraak strekt tot gegrondverklaring van het beroep, daarin vermeld welke geschreven of ongeschreven rechtsregel of welk algemeen rechtsbeginsel geschonden wordt geoordeeld.

2.5.2. Hoewel de gronden van de uitspraak een motiveringsgebrek van de bestreden beslissingen en een zorgvuldigheidsgebrek bij de totstandkoming daarvan lijken te indiceren, is in de uitspraak niet vermeld, welke van toepassing zijnde rechtsregel of welk algemeen rechtsbeginsel is geschonden geoordeeld. Om die reden is niet voldaan aan het voorschrift van voormelde bepaling. Ook grief 4 slaagt.

2.6. De vreemdelingen hebben bij voormelde brief van 5 maart 2002 nog betoogd dat, voorzover thans van belang, de staatssecretaris de aanvragen niet binnen 48 proces-uren heeft afgewezen.

Voorzover de vreemdelingen hiermee hebben beoogd alsnog hoger beroep in te stellen, wordt overwogen dat de Awb, noch de Vw 2000, grondslag biedt voor het instellen van incidenteel hoger beroep na afloop van de voor het instellen daarvan gestelde termijn. Aan het betoog van de vreemdelingen kan de Afdeling mitsdien niet toekomen.

2.7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen de besluiten van 1 februari 2002 alsnog ongegrond verklaren.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle van 13 februari 2002, in zaak nr. Awb 02/8545;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R.W.L. Loeb, Voorzitter, en mr M. Vlasblom en mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.U. Kallan, ambtenaar van Staat.

w.g. Loeb
Voorzitter

w.g. Kallan
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 maart 2002

15-385.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,